

Szerző:

Gantner Ilona

Nem az enyém? Üsse kő!

Idő

1958

Őrjárat a házrongálók nyomában

1958. XI. 4.

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

rosi háziyomda 1926 — 8891

Ha egy szülő észreveszi, hogy kedves gyermeke épp az újonnan festett falat veszi »keze-lésbe«, alaposan rákoppint a rontó-bontó apróság körmére. De ha ugyanezt a műveletet a folyosón vagy más »közös helyiségben« végzi a csemete — a mama esetleg ügyet sem vet rá. Tőle akár a falat is le-

bonthatja, sőt mi több, a házat is elhordhatja, csak a »saját«-ban ne essék kár.

De hát most nem is annyira a gyermeki rombolásokról lesz szó, inkább a felnőttekéről. *S a példázat, amelyet az írás elején említettünk, vonatkozik a felnőttekre is.*

Sötét volt a padlás — kiszedte a cserepeket

Timár utca 38. Újonnan tatarozott ház. Kívül-belül kija-vítottak, s mégis... Alighogy elmentek az építómunkások, a felső lakások máris beáztak. A lakók felháborodottan rohan-tak a házkezelőségre, szidták az egész építőipart, a »felelőt-len« munkásokat. Azonnal helyszíni vizsgálatot követel-tek, Kiderült, hogy az egyik lakó — talán éppen az, aki a legjobban kiabált — a padlá-son, teregetés közben, annyi fáradtságot sem vett, hogy megkeresse a villanykapcsolót vagy leszaladjon gyertyáért a lakásba. Úgy segített magán s a borongó sötétségen, hogy a tetőről leszedett néhány csere-pet. S miután elvégezte a te-regetést, a cserepeket már el-felejtette visszahelyezni. Jött az eső, ami így ősz táján nem ritkaság. S a következménye-ket már tudjuk. Ki a felelős? Nem lehetett megállapítani már, hiszen azóta a ház vala-

mennyi lakója használta a padlást.

A Timár utcától nem mesz-sze, a Szentendrei út 96-ban egy közért fiók székel. Alighogy leszedték az állványokat az épületről a tatarozást kö-vetően, máris egy teherautó tolatott be a szűk kapualjba. Elvonulása után »csak« a kö-vetkezők maradtak a helyszí-nen: egy darab lesodort vil-lanycsengő, levért lámpabura, a

feltört kövezet, lesodort fal. Ezután már csak a gyakori fel-szólítások következtek — a HIG részéről —, de a kapualj maradt, mint volt.

Fekete leves

A Lajos utca 47—49-ben sem lehet a lakókat »angyaloknak« nevezni. Ezt a házat egy-két hónapja még fehér cirádák és domborművek díszítették. Mos-tanság már a fehérség feke-tébe fordult. A ház asszonyai ugyanis — a folyosó helyett — az ablakon át rázogatják a sző-nyegeket. A por, piszok lerakó-dik a cirádákra, s feke-te lesz lassan minden dí-szítés. És, hogy teljes le-gyen a kép, az egyik emeleti er-kélyen szemet tárolnak. S az esők idején a csordogáló fe-ketelevesek térképet rajzolnak a valaha halvány színű faira.

Ami a lakókon múlik

Ennek fele se tréfa. Az ál-lam, s mindannyiunk pénzéről van szó. S egyesek, ilyen fe-lelőtlenül, nemtörődöm módon bánnak vele.

Mindenütt, amerre csak já-runk, lakások tömege épül az állam erőfeszítéseinek nyomán. S még így is ezrek s ezrek vá-rakoznak újakra. Ugyanakkor pedig a már meglévő épületek-ben a gondatlan lakók káro-kat okoznak.

A lakók túlnyomó többségé-nek jó érzését mélyen sértik az effajta jelenségek. Török a fe-jüket ők is, mit lehet tenni? A házmesteri »éberségre« nagy-szükség van. Még többet te-hetnek talán a lakók maguk — ha megfelelő erkölcsi lég-kört alakítanak ki a házban —, ez óvja meg a leghatásosabban a falakat is...

Gantner Ilona